

CON TRAI TÔI

- Văn Tất Thắng -

Con trai tôi sinh ra, nước Đức thống nhất đã được 9 năm. Cháu được gần 3 tháng tuổi, mẹ chít cho chiếc khăn đỏ quanh đầu bế ra siêu thị, mấy cô tây bán hàng văng khách xúm lại trêu. Cháu cười khanh khách, gương mặt đẹp đến từng chi tiết. Cô hàng đồ lót âu yếm bầu má cháu: "Ôi thiên thần bé nhỏ... Mà cưới tao không?" Sinh con gái đầu con trai sau, vợ chồng tôi mỹ mãn. Đối với chúng tôi, sinh được con trai là niềm tự hào và như được thêm sức lực. Ba tháng tuổi cháu bật tiếng gọi "Papa". Tôi mừng khôn xiết. Thế nhưng, sau đó cháu bắt cầm như hạt thóc, khi lứa trẻ cùng tuổi với cháu đã bập bẹ dăm từ. Cháu quá hiếu động và thường khó ngủ. Khi buồn ngủ chỉ thích leo lên ngực Papa nằm sấp, miệng nhay đồ rất cánh tay tôi. Thấy bất thường, tôi đến bác sĩ đặt lịch khám. Đến hẹn. Đầu tiên vào phòng Audio để thử tai. Tôi căng thẳng, mồ hôi chảy vũng, vì tôi hiểu, nếu cháu điếc thì coi như cầm vĩnh viễn. Khám xong bà Bác sĩ kết luận, cơ thể phát triển tốt, nhưng trí tuệ có vấn đề, cần phải Therapie. Và, hàng tuần tôi mang con đến trung tâm Therapie. Luyện tập được nửa năm thì cô giáo đến thăm nhà. Cô chỉ thêm cho tôi cách chăm sóc cháu. Tôi bảo: "Tôi biết con tôi không bình thường, cảm ơn cô nhiều lắm". Cô giáo bồng ôm lấy thẳng bé, nước mắt giàn giụa, nức lên: "Không! Không!... Nó là đứa trẻ bình thường!" Tôi đứng đờ, không biết nói sao. Thời gian sau cháu đi nhà trẻ dành cho trẻ em mắc chứng tự kỷ. Vợ chồng tôi buồn lắm song vẫn hy vọng.

Cháu 3 tuổi, do chuyển đổi kinh doanh, chúng tôi chuyển về một thành phố nhỏ, mở quán ăn nhanh trong siêu thị. Tục ngữ Đức có câu: "Alles Anfang ist schwer". Công việc mới ngập đầu. Tranh thủ vừa làm vừa đi đăng ký nhà trẻ cho cháu. Đến nhà trẻ nào khi xem giấy tờ của cháu họ đều từ chối, vì ở đó không có nhà trẻ dành riêng cho trẻ tự kỷ. Nếu đi đúng tuyến, nhà trẻ ấy cách nhà tôi 70 cây số. Tôi đến Jugendamt thành phố đề nghị giúp đỡ. Và chờ đợi.

Gần 2 tháng vợ chồng tôi thay nhau trông con. Nhìn gương mặt con, lúc tinh anh, nghịch ngợm quậy phá. Lúc câm nín thu mình trong góc tối, không muốn chơi với ai, kể cả chị nó. Lòng dạ tôi như lửa đốt. Qua mấy cuộc họp giữa cán bộ Jugendamt với một nhà trẻ được đề nghị nhận cháu mà chưa ngã ngũ. Điểm mấu chốt là lấy nguồn kinh phí nào để trả lương cho một cô giáo trông riêng con tôi? Quá sốt ruột, tôi chạy thẳng tới bà hiệu trưởng đề nghị: „Chúng tôi sẽ trả tiền giáo viên“. Bà hiệu trưởng lắc đầu: "Không, không được, chúng tôi không được phép làm như vậy", bà trích dẫn nhiều điều khoản luật pháp nhưng tôi không hiểu hết. Chúng tôi ngày ngày ngạt thở lại chờ đợi. Và, khi không thể chịu đựng nữa, tôi nôn nóng lại tới trường. Tôi lớn tiếng nói với bà hiệu trưởng rằng, các ông bà nguyên tắc, máy móc. Các ông bà không có trái tim. Tại sao tôi không có quyền dùng tiền của cá nhân tôi thuê một giáo viên. Tiền của chúng tôi cơ mà. Tôi gay gắt. Khi tôi hành xử như thế, người hiệu trưởng vẫn bình tĩnh rót cho tôi một cốc nước và ân cần mời tôi ngồi xuống trấn tĩnh: „Anh phải biết chờ đợi. Hãy tôn trọng luật pháp“. Vài tuần sau, tôi bỗng nhận được quyết định, sở xã hội sẽ trả lương cho cô giáo trông con tôi, và gia đình tôi chịu trách nhiệm đưa đón cháu. Tôi vừa mừng vừa ân hận và xấu hổ với cách giải quyết công việc theo cảm tính của mình.

Công việc bận, nhiều lần phóng xe vội vã đi đón con vì muộn giờ. Và những lần ấy đều thấy cháu đã được mặc quần áo chỉnh tề ngồi đợi bố ở phòng bà hiệu trưởng. Như lệ thường từ lâu của người Việt, tôi gói một túi quà, một chai rượu đắt tiền, một vài tấm vải lụa tơ tằm từ Việt Nam mang sang và, một chú gấu bông lớn. Tôi nhớ lại buổi nào cúi gắt thò lỗ và ngỏ lời xin lỗi. Người đàn bà Đức gương mặt đẹp diễm tĩnh lặng nghe và cười hiền, chậm rãi nói:

-Tôi rất hiểu tâm trạng của anh khi đó. Đừng nghĩ tới nó nữa. Cháu đã đến trường... Chúng tôi ra về, sau khi người đàn bà dịu dàng khéo léo từ chối gói quà, chỉ nhận chú gấu bông.

Đã nhiều năm nay, bọn trẻ trường tự kỷ rất thích được thầy cô đặt lịch dẫn đến quán tôi ăn. Chúng được dạy dỗ khoa học và bài bản nên rất vui và ngoan ngoãn, hỏi gì cũng dạ râm ran. Không lấy tiền của chúng, nhiều lần thầy cô ái ngại đi mua khóm cây tặng lại. Trong các lớp đến đây tôi phát hiện ra con gấu bông bên cạnh cậu bé ngồi trên xe lăn. Hỏi thấy giáo, tôi quá bất ngờ, xúc động khi biết cậu bé ấy chính là cháu nội bà hiệu trưởng học trước con tôi 2 lớp...

Chuyện chúng tôi chỉ có vậy, nhưng có lẽ nó là kỉ niệm sâu nặng gắn bó với gia đình tôi, với đứa con trai của tôi và nhất là với bản thân tôi, để tôi luôn tâm niệm một câu xưa cũ rằng: „Nhập gia phải tùy tục“.